

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 920/2025
04.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Дијане Јанковић, Гордане Којић, Мирољуба Томића и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Горана Караџића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К 823/23 од 18.10.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 954/24 од 26.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 04.09.2025. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Горана Караџића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К 823/23 од 18.10.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 954/24 од 26.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови К 823/23 од 18.10.2024. године окривљени ББ и АА оглашени су кривим због кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. Кривичног законика и осуђени на казне затвора у трајању од по 1 (једне) године и 3 (три) месеца.

Истом пресудом окривљени су обавезани да плате трошкове кривичног поступка о чијој ће висини суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 954/24 од 26.03.2025. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених и пресуда Основног суда у Старој Пазови К 823/23 од 18.10.2024. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Горан Караџић, због битних

повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и 9) и став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд поступи сходно одредби члана 429. ЗКП и обавести браниоца о седници већа, као и да прибави од Основног суда у Старој Пазови списе предмета К 823/23.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног истиче се битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, уз образложење да предмет оптужбе није потпуно решен, јер су из чињеничног описа кривичног дела датог у изреци правноснажне пресуде, изостали наводи да су окривљени кривично дело за које су оглашени кривим, извршили заједно и по претходном договору, који су садржани у оптужном акту јавног тужиоца.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости, Врховни суд оцењује као неосноване, из следећих разлога:

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП постоји уколико пресудом није потпуно решен предмет оптужбе, при чему се о непотпуно решеном предмету оптужбе може говорити само у ситуацији када суд уопште није донео одлуку о некој тачки оптужбе.

Према налажењу Врховног суда, побијаним правноснажним пресудама је потпуно решена оптужба с обзиром на то да је одлучено о оптужном акту јавног тужиоца - оптужном предлогу Основног јавног тужиоца у Старој Пазови Кто 464/18 од 25.10.2018. године, који је измењен поднеском од 21.11.2022. године, како у односу на личност окривљеног АА на кога се оптужба односи и који је њом обухваћен (између осталог) тако и у односу на описане радње извршења које су како у оптужном акту тако и у правноснажним пресудама правно квалификоване као кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. Кривичног законика. Околност да у изреци пресуде није изричито наведено да су окривљени предметно кривично дело, извршили заједно и по претходном договору, како је то наведено у оптужном акту, није од утицаја на законитост пресуде и постојања истакнуте повреде поступка, имајући у виду да из саме изреке јасно и недвосмислено произилази њихово заједничко поступање у својству саизвршилаца, са свим карактеристикама овог облика поступања, како је то правилно нашао и другостепени суд.

Из наведених разлога, супротни наводи, у поднетом захтеву, да је приликом доношења побијаних правноснажних пресуда учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, су оцењени као неосновани.

Поред овога неосновани су и наводи браниоца окривљеног АА којима се истиче битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и у вези са тим наводи да је правноснажна пресуда заснована на незаконитом доказу - потврди о привремено одузетим предметима Ку 243/10 од 23.08.2010. године која је, према ставу браниоца, прибављена супротно одредбама ЗКП, који је важио у време извршења кривичног дела, имајући у виду да је сходно „одредбама које се односе на потврду“ полиција морала да састави записник или службену белешку и о истој обавести надлежног тужиоца, што у конкретном случају није учињено.

Чланом 603. ЗКП („Службени гласник РС број 72/2011, 101/2011, 121/2012, 32/2013, 45/2013, 55/2014, 35/2019,) прописано је да истрага која је на дан почетка примене овог законика у току, довршиће се по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“, бр. 58/04, 85/05, 85/05 – др.закон, 115/05, 49/07, 122/08, 20/09 – др.закон, 72/09 и 76/10), а даљи ток поступка ће се спровести по одредбама овог законика. Дакле, у конкретном случају све до окончања истраге примењују се одредбе Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“, бр. 58/04, 85/05, 85/05 – др.закон, 115/05, 49/07, 122/08, 20/09 – др.закон, 72/09 и 76/10)- у даљем тексту раније важећег ЗКП.

Из списка предмета произилази да је истрага против окривљеног започета подношењем захтева за спровођење истраге Основног јавног тужиоца у Сремској Митровици Кт 2163/10 од 15.09.2010. године, примљен у суду 23.09.2010. године (у време раније важећег ЗКП) због основане сумње да је окривљени АА извршио кривично дело тешка крађа у саизвршилашту из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. Кривичног законика.

Дакле, у конкретном случају примењују се одредбе раније важећег Законика о кривичном поступку, које су важиле у време покретања истраге против окривљеног и то одредбе чланова 82. и 225. став 1. и 2. тог закона.

Одредбом члана 82. став 1. раније важећег ЗКП, прописано је да ће се предмети који се по кривичном закону имају одузети или који могу послужити као доказ у кривичном поступку, привремено одузети и предати на чување суду или ће се на други начин обезбедити њихово чување. Ставом 4. исте одредбе прописано је да овлашћена службена лица органа унутрашњих послова могу одузети предмете наведене у ставу 1. овог члана кад поступају по чл. 225. и 238. овог законика или кад извршавају налог суда, док је у ставу 5. наведено да ће се приликом одузимања предмета, назначити где су пронађени и описаће се, а по потреби ће се и на други начин обезбедити утврђивање њихове истоветности. За одузете предмете издаће се потврда.

Из наведене одредбе, супротно наводима браниоца, не произилази обавеза полиције да о извршеном привременом одузимању предмета мора бити обавештен јавни тужилац, већ је довољно да припадници полиције приликом одузимања предмета сачине потврду о привременом одузимању предмета, у којој се ти предмети описују и у којој је назначено где су предмети пронађени и од кога су одузети.

Одредбом члана 225. став 1. раније важећег ЗКП, прописано је да ако постоје основи сумње да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности, органи унутрашњих послова дужни су да предузму потребне мере да се пронађе учинилац кривичног дела, да се учинилац или саучесник не сакрије или не побегне, да се открију и обезбеде трагови кривичног дела и предмети који могу послужити као доказ, као и да прикупе сва обавештења која би могла бити од користи за успешно вођење кривичног поступка. Ставом 2. исте одредбе прописано је да у циљу испуњења дужности из става 1. овог члана, органи унутрашњих послова могу да траже потребна обавештења од грађана; да изврше потребан преглед превозних средстава, путника и пртљага; да за неопходно потребно време ограниче кретање на одређеном простору; да предузму потребне мере у вези са утврђивањем истоветности лица и предмета; да распишу потрагу за лицем и стварима за којима се трага; да у присуству одговорног лица прегледају одређене објекте и просторије државних органа, предузећа, радњи и других правних лица, остваре увид у њихову документацију и да је по потреби одузму, као и да предузму друге потребне мере и радње. О чињеницама и околностима које су утврђене приликом предузимања појединих радњи, а могу бити од интереса за кривични поступак, као и о предметима који су пронађени или одузети саставиће се записник или службена белешка.

Дакле, овом одредбом прописана су овлашћења полиције у ситуацији када постоје основи сумње да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности. Ни овом одредбом није прописана посебна обавеза да се о предметима који су пронађени или одузети обавести јавни тужилац, већ да се о томе састави записник или службена белешка.

Имајући у виду наведено, као и цитиране законске одредбе, Врховни суд налази да у конкретном случају полицијски службеници нису прекорачили своја овлашћења - привремено одузимање предмета спроведено је у складу са законом који је важио у време предузимања е радње и о томе је лицу од кога су предмети одузети издата потврда, која је сачињена у прописаној форми и садржи све законом прописане елементе – наведено је лице од кога су предмети одузети, назначено је место где су пронађени и предмети су у потпуности описани.

Тачно је да полиција у конкретном случају није сачинила посебан записник нити службену белешку о одузимању предмета, сходно одредби члана 225. став 2. раније важећег ЗКП. Ипак, по оцени Врховног суда, овакав пропуст није од утицаја на законитост саме радње, јер су припадници полиције у складу са својим законским овлашћењима привремено одузели предмете од окривљеног, па се изостанак записника или службене белешке има сматрати само формалним недостатком, који не доводи у питање законитост предметног доказа – потврде, посебно имајући у виду да је иста заједно са осталим

материјалним доказима и извештајем полиције Ку 243/10 од 30.08.2010. године достављена надлежном јавном тужиоцу.

Према томе, предметна потврда о привремено одузетим предметима, сачињена је у свему у складу са одредбама чланова 82. и 225. став 1. и 2. раније важећег ЗКП, и који је био на снази у време покретања истраге против окривљеног, те иста не представља незаконит доказ у смислу навода захтева, како по својој садржини, тако ни по начину прибављања, због чега су као неосновани оцењени наводи браниоца окривљеног којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Надаље, у поднетом захтеву бранилац окривљеног указује на неразумљивост изреке, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, а поред тога и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, наводима којима оспорава разлоге побијаних пресуда и истиче да су противречни изреци. Осталим наводима захтева, бранилац окривљеног оспорава чињенична утврђења суда и полемише са постојањем саизвршилаштва, у конкретном случају, чиме заправо указује на повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Како битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП и повреда члана 440. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, то се Врховни суд у разматрање истих није упуштао.

Врховни суд се, сходно члану 489. став 1. ЗКП, није упуштао ни у оцену истакнуте битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, с обзиром да иста није образложена нити произилази из садржине захтева.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић